

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 28. března 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čis. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro zločin podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák.

Důvody:

Nalézací soud vychází při posuzování činu obžalovaného ze správného právního názoru, že podstata zločinu podvodu, i nedokonaného podvodu, předpokládá, že pachatelovo jednání bylo způsobilé vyvolati omyl a prostředkem omylu poškoditi něčí práva. Soud však sprostil obžalovaného proto, že použil k oklamání okresního úřadu v Hustopečích prostředku, jímž zamýšlený účinek a výsledek, omyl tohoto úřadu nikdy a za žádných okolností vyvolán býti nemohl, a tedy oním činem obžalovaného nemohlo nikdy nastati ohrožení právního řádu, ježto bylo falšování tak patrné, zjevné, že bylo k dosažení cíle obžalovaným zamýšleného naprosto a bezpodmínečně nezpůsobilé. V tom jest spatřovati zjištění skutkové, jak bylo vysloveno v podobném případě i v rozhodnutí nejvyššího soudu vídeňského, otištěném v Löfflerově sbírce *Oesterreichische Zeitschrift für Strafrecht* pod číslem 128. Takové zjištění, které víže i zrušovací soud, nelze napadati hmotněprávním zmatkem podle čis. 9 a) § 281 tr. ř., jak činí stížnost státního zastupitelství, nýbrž mohlo by býti napadáno jen formálními zmatky podle čis. 5 § 281 tr. ř. Zmateční stížnost státního zastupitelství z těchto důvodů ono rozsudkové zjištění nenapadá a jest proto z něho vycházeti. Oním zjištěním vyloučil však nalézací soud i abstraktní možnost uvéstí v omyl a vyloučil tím pojmově podstatnou složku zločinu falšování veřejné listiny, které je třeba nejen ke zločinu podvodu podle §§ 197 a 199 d) tr. zák., nýbrž i ke skutkové podstatě přestupku podle § 320 f) tr. zák., lišícího se od řečeného zločinu tím, že tu není zlého úmyslu, předpokládaného v § 197 tr. zák. Čin obžalovaného nepřichází tedy v úvahu ani jako přestupek podle § 320 f) tr. zák. Neodůvodněnou zmateční stížnost státního zastupitelství bylo proto zavrhnouti.

Čís. 3586.

Skutková podstata přečinu podle § 303 tr. zák. jest proti zločinu podle § 122 a) tr. zák. jen rázu podpůrného; ideální souběh obou těchto deliktů v příčině jediného a téhož výroku je nemožný; subjektivní stránka.

(Rozh. ze dne 19. září 1929, Zm II 210/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 6. dubna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem rušení náboženství podle § 122 a) tr. zák. a přečinem urážky církve podle § 303 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Napadený rozsudek cituje závadná slova a spatřuje v nich skutkovou podstatu zločinu podle § 122 a) tr. zák. a přečinu podle § 303 tr. zák., poněvadž jimi byla snížena a potupena božská bytost Ježíše Krista a bylo zlehčeno učení o neposkrvněném početí Panny Marie. Právem vytýká stížnost rozsudku nejasnost, poněvadž neuvádí, ve které části tohoto projevu shledává skutkovou podstatu zločinu a ve které podstatu pouhého přečinu. Přesného výroku v tomto směru bylo třeba, neboť skutková podstata přečinu podle § 303 tr. zák. jest proti zločinu podle § 122 a) tr. zák. jen rázu podpůrného, jak z výslovného ustanovení § 303 tr. zák. jasně vysvítá; ideální souběh obou těchto deliktů v příčině téhož výroku je proto nemožný, proto musel se soud v souzeném případě vyjádřiti přesně o tom, ve které části projevu spatřuje ten a ve které onen další delikt; vždyť, pokud by týž projev kvalifikoval podle obou zákonných ustanovení, byla by tato kvalifikace mylná. Bezpečné přezkoumání rozsudku při jeho formální vadnosti není možno. Právem namítá dále zmateční stížnost, že rozsudek neobsahuje odůvodnění pro výrok, že obžalovaný jednal v úmyslu zlehčiti Boha. Rozsudek ovšem uvádí, že tento úmysl měl, tento závěr opírá se však jen o úvahu, že obžalovaný nebyl úplně opilý, nýbrž jen podnapilý a že si proto byl vědom, že se jeho výroky dotýkají Božské bytosti Ježíše Krista a že ji snižují a potupují. Leč toto odůvodnění jest vadné, neboť nestačí pro subjektivní stránku tohoto deliktu spáchaného slovy zjištění, že pachatel nebyl úplně spit, nýbrž vyhledává se dále, by též o nespitém pachateli, tedy při rozumu jsoucím bylo zjištěno a odůvodněno, že a proč si dosahu svého projevu byl vědom, a že a proč s ním spojil úmysl, Boha zlehčiti. V tomto směru neobsahuje rozsudek odůvodnění; bylo proto zmateční stížnosti vyhověti a za předpokladů § 5 nov. k. trestnímu řádu uznati, jak se stalo, při čemž se připomíná, že ani subjektivní stránka přečinu podle § 303 tr. zák. není v rozsudku vůbec opodstatněna a že i okolnost, proč bylo použito první sazby § 123 tr. zák., vyžaduje náležitého odůvodnění odpovídajícího předpisu § 270 čís. 5 tr. ř.

Čís. 3587.

Nejde o porušení předpisů §§ 118, 120, 247, 248 a 252 tr. ř. a o zmatek čís. 3 ani čís. 4 § 281 tr. ř., byl-li při hlavním přelíčení přítomen a vypovídal jeden z obou znalců, podávších posudek společný a srovnalý, od něhož se v ničem neuchýlil (druhý znalec nemohl se pro nemoc dostaviti).

(Rozh. ze dne 20. září 1929, Zm II 148/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského trestního soudu v Brně ze dne 26. března 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 201 d), 203 tr. zák., zločinem podvodného úpadku podle § 205 a) tr. zák., zločinem zpronevěry podle